

مشاهیر خراسان نویس

روزنامه خراسان، قدیمی‌ترین روزنامه محلی همچنان فعال در ایران است؛ آن هم در منطقه‌ای که باید آن را در زمره نواحی پر ظرفیت برای پرورش شخصیت‌های علمی، ادبی و سیاسی دانست. بدیهی است که در چنین شرایطی، می‌توان رد پای بسیاری از بزرگان را در روزنامه خراسان یافت؛ بزرگانی که هر چند بیشترشان به رحمت خدا رفته‌اند اما نام‌وزین آن‌ها در تاریخ روزنامه خراسان به یادگار مانده‌است. از میان این جمع پر شمار، به تعدادی اندک برای معرفی به شما خوبان بسنده کرده‌ایم.

استاد محمدتقی شریعتی

متولد سال ۱۲۸۶ ش در مزینان، الهی‌دان، مفسر قرآن و نویسنده برجسته معاصر. استاد شریعتی به صورت بسیار محدود و پراکنده، مقالاتی را در روزنامه خراسان، تا قبل از کودتای ۲۸ مرداد ۱۳۳۲ منتشر کرد؛ نوشته‌هایی که عموماً فاقد نام بودند. شریعتی به عنوان یکی از شخصیت‌های برجسته دینی و سیاسی مشهد، بعد از پیروزی انقلاب نیز، مطالبی را در روزنامه خراسان منتشر می‌کرد. این مطالب، عموماً در قالب نقدهای سیاسی، مقالات معرفتی و اطلاعاتی‌های فرهنگی و اجتماعی بود. آن مرحوم که به «سقراط خراسان» نیز شهرت داشت در ۳۱ فروردین سال ۱۳۶۶، در ۸۰ سالگی، دارفانی را وداع گفت و در حرم رضوی به خاک سپرده شد.

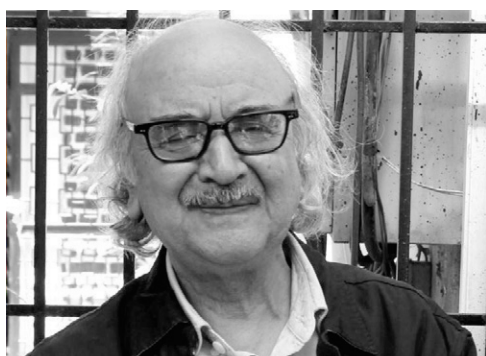
ملک الشعرا ی بهار

متولد ۱۸ آذر سال ۱۲۶۵ در محله چهنوی مشهد. فرزند مرحوم ملک‌الشعرا صبوری و جانشین او در سمت ملک‌الشعرايي آستان قدس رضوی بود. محمدتقی بهار را باید سیاسی‌ترین شاعر تاریخ معاصر ایران بدانیم. او بعد از انتشار مخفیانه روزنامه خراسان، در ۲۲ سالگی به تحریریه این روزنامه پیوست و چنان که خودش در مقدمه کتاب «تاریخ مختصر احزاب» می‌نویسد، نخستین اشعار سیاسی خود را در این روزنامه انتشار داد. ظاهراً بهار تا شماره ۲۴ روزنامه خراسان با آن همراهی و سپس روزنامه «بهار» را راه‌اندازی کرد. وی بعد از آن که تحت تعقیب مأموران روسیه تزاری در مشهد قرار گرفت، به تهران رفت و در آن‌جا نیز به فعالیت‌های مطبوعاتی روی آورد. بهار در سال ۱۳۳۰ ش دارفانی را وداع گفت.

سیدحسین اردبیلی

متولد سال ۱۲۵۸ ش در اردبیل، مشهور به «ادیب اردبیلی». وی از مشروطه‌خواهان معروف شهر مشهد بود. سیدحسین اردبیلی، در اسفند سال ۱۲۸۷، اولین شماره روزنامه خراسان را به صورت مخفی منتشر کرد و آن را تا انتشار شماره ۲۴ ادامه داد. وی را نویسنده بسیاری از مقالات سیاسی روزنامه خراسان در دوره مشروطه می‌دانند. مرحوم اردبیلی در ۲۹ سالگی دست به انتشار روزنامه خراسان زد. او بعدها، به عنوان نماینده مردم مشهد در دوره دوم مجلس شورای ملی برگزیده و راهی تهران شد. سیدحسین اردبیلی در تهران، ابتدا سردبیری روزنامه «ستاره» و سپس، روزنامه رسمی دولت، با عنوان «ایران» را برعهده گرفت. ادیب اردبیلی در سال ۱۲۹۷ ش درگذشت.

استاد محمدرضا شفیعی کدکنی

متولد ۱۹ مهر سال ۱۳۱۸ در کدکن؛ استاد نامدار ادبیات فارسی و شاعر برجسته دوران معاصر. وی نخستین بار در دهه ۱۳۳۰ با نگارش مقالات ادبی، به فعالیت در روزنامه خراسان پرداخت. استاد شفیعی کدکنی، مقالات خود را با نام مستعار م. سرشک که تخلص شعری وی بود، در روزنامه چاپ می‌کرد. افزون بر مقالاتی که برخی از آن‌ها مرتبط با مسائل روز فضای ادبی جامعه بود، وی برخی از اشعار خود را هم در روزنامه خراسان منتشر کرده‌است. ظاهراً همکاری وی با روزنامه، تا زمان اتمام دوره لیسانس در دانشگاه مشهد ادامه داشته است. استاد شفیعی کدکنی افزون بر دانشگاه، در درس‌های بزرگان حوزه، مانند ادیب نیشابوری نیز شرکت می‌کرد و با محافل ادبی خراسان، ارتباطات گسترده‌ای داشت.

دکتر علی شریعتی

متولد آذر سال ۱۳۱۲ در مشهد؛ نویسنده و متفکر نام‌آشنای معاصر. وی نخستین فعالیت‌های خود را در روزنامه خراسان، در سال ۱۳۳۳ آغاز کرد؛ در آن زمان، هنوز به دانشگاه راه نیافته بود. در ابتدای کار، مقالات وی، به عنوان مقالات وارده و با نام منتشر می‌شد اما بعدها که در تحریریه روزنامه خراسان با سمت نویسنده حضور یافت، بیشتر نوشته‌هایش، بدون نام منتشر می‌شد. مرحوم دکتر شریعتی به سرعت نگارش متن و آماده کردن سریع مطالب پرمغز شهره بود. گاه پیش می‌آمد که کنار حروفچین روزنامه می‌ایستاد و مطالب را همان‌جا می‌نوشت تا وی حروفچینی کند. دکتر شریعتی در ۲۹ خرداد سال ۱۳۵۶ در شهر ساوت همپتون انگلیس درگذشت و پیکرش در جوار حرم حضرت زینب(س) به خاک سپرده شد.

حسن عمید

متولد ۱۲۸۹ ش در مشهد؛ نویسنده، فرهنگ‌نویس و روزنامه‌نگار نامدار معاصر. وی نخستین سردبیر روزنامه خراسان در دوره جدید انتشار آن و نیز، نویسنده مقالات ادبی و اجتماعی متعدد در روزنامه بود. مرحوم عمید پیش از فعالیت در روزنامه خراسان، در انتشار سالنامه‌های خراسان مشارکت داشت؛ این سالنامه‌ها از سوی چاپخانه خراسان که فعالیتش را از دهه ۱۲۹۰ ش آغاز کرده بود، منتشر می‌شد و حاوی اطلاعات عمومی و آمار سالانه بود. حسن عمید بعدها به تهران رفت و فعالیت خود را در عرصه فرهنگ‌نامه‌نویسی پی گرفت که نتیجه آن، انتشار فرهنگ فارسی عمید بود. او در ۱۹ شهریور سال ۱۳۵۸، پس از یک دوره بیماری، دارفانی را وداع گفت.